

"মৰমৰ সন্তানসকল – যিসকলে আৰম্ভণিৰ পৰাই ভক্তি কৰিছে, ৪৪ জন্ম লৈছে, তেওঁলোকে তোমালোকৰ স্তান বৰ বুচিৰে শূনিব, ইঙ্গিততে বুজি পাব"

প্ৰশ্ন: দেৱী-দেৱতা বংশৰ সমীপৰ আত্মা নে দূৰৈৰ, সেয়া কেনেকৈ চিনি পোৱা যাব?

উত্তৰ: যিসকল তোমালোকৰ দেৱতা বংশৰ আত্মা হ'ব, তেওঁলোকে স্তানৰ সকলো কথা শুনাৰ লগে লগে মানি ল'ব, তেওঁলোক বিবুদ্ধিত নপৰিব। যিমান বেছি ভক্তি কৰিব সিমান বেছিকৈ শূনিবলৈ চেষ্টা কৰিব। সেইকাৰণে সন্তানসকলে নাড়ীৰ স্পন্দন চাই সেৱা কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পাইছে আত্মিক পিতা হ'ল নিৰাকাৰ, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা বহি বুজায়, আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ, এই শৰীৰেৰে শূন্য। গতিকে এতিয়া দুজন পিতা একেলগে নাই জানো। সন্তানসকলে জানে দুয়োজন বাবা ইয়াত আছে। তৃতীয় পিতাক জানা কিন্তু তেওঁতকৈ আকৌ এওঁ ভাল, এওঁতকৈ আকৌ সেইজন ভাল, ক্ৰমানুসৰি নহয় জানো। সেইকাৰণে সেই লৌকিকৰ পৰা সম্বন্ধ আঁতৰি বাকী এই দুয়োজনৰ সৈতে সম্বন্ধ হৈ যায়। পিতাই বহি বুজায়, মনুষ্যক কেনেকৈ বুজাব লাগে। তোমালোকৰ ওচৰলৈ মেলা প্ৰদৰ্শনীতো বহুত আছে। এইটোও তোমালোকে জানা ৪৪ জন্ম সকলোৱেতো নলয়। এইটো কেনেকৈ জানিব পাৰি যে এওঁ ৪৪ জন্ম লওঁতা নে ১০ জন্ম লওঁতা বা ২০ জন্ম লওঁতা? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটোতো বুজি পোৱা যে যিয়ে আৰম্ভণিৰ পৰা বহুত ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে ফলো সিমান সোনকালে পাব আৰু ভাল পাব। যদি অলপ ভক্তি কৰিছে আৰু দেৰিকৈ ভক্তি আৰম্ভ কৰিছে তেতিয়া ফলো সিমানেই কম আৰু দেৰিকৈ পাব। এই বাবাই সেৱা কৰোঁতা সন্তানসকলৰ কাৰণে বুজায়। তেওঁলোকক কোৱা - তোমালোক ভাৰতবাসী হোৱা গতিকে কোৱাচোন দেৱী-দেৱতাসকলক মানানে? ভাৰতত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য নাছিল জানো। যি ৪৪ জন্ম লওঁতা হ'ব, আৰম্ভণিৰ পৰাই ভক্তি কৰা হ'ব তেওঁ তৎক্ষণাত বুজি পাব - যথার্থতে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, বুচিৰে শূনিবলৈ লাগি যাব। কিছুমানেতো এনেয়ে চাই গুছি যায়, একো নোসোধেও যেন বুদ্ধিত ধাৰণেই নহয়। গতিকে তেওঁলোকৰ কাৰণে বুজিব লাগিব যে তেওঁলোক এতিয়ালৈকে ইয়াৰ নহয়। আগলৈ হয়তো বুজিবও। কোনোবাই বুজালে তৎক্ষণাত কান্ধ লৰাব। যথায়থ এইটো হিচাপততো ৪৪ জন্ম ঠিকেই আছে। যদি কয় আমি কেনেকৈ জানিম যে পুৰা ৪৪ জন্ম লৈছোঁ? ঠিক আছে, ৪৪ নহ'লেতো ৪২, দেৱতা ধৰ্মততো আহিছে। লক্ষ্য কৰিবা ইমানখিনিও যদি বুদ্ধিত ধাৰণ নহয় তেন্তে জানিবা এওঁ ৪৪ জন্ম লওঁতা নহয়। দূৰৈৰ সকলে কমকৈ শূনিব। যিমান বেছি ভক্তি কৰোঁতা হ'ব তেওঁ বেছিকৈ শূনিবলৈ চেষ্টা কৰিব। তৎক্ষণাত বুজি পাব। কমকৈ বুজিলে তেতিয়া জানিবা এওঁ দেৰিকৈ আহোঁতা। ভক্তিও দেৰিকৈ কৰিব। বহুত ভক্তি কৰাজনে ইঙ্গিততে বুজি পাব। ড্ৰামা ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) নহয় জানো। গোটেইখিনি ভক্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এওঁ (বাবা) সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছে। কম ভক্তি কৰা হ'লে তেতিয়া ফলো কমকৈ পাব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। ভোদা বুদ্ধিৰ সকলে ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিব। এই মেলা-প্ৰদৰ্শনী আদিতো হৈয়েই থাকিব। সকলো ভাষাতে ওলাব। গোটেই জগতখনকে বুজাব নালাগে জানো। তোমালোক হ'লা সঁচা পয়গম্বৰ আৰু মেচেজাৰ। সেই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকেতো একোৱেই নকৰে। তেওঁলোক গুৰুও নহয়। গুৰু বুলি কয় কিন্তু তেওঁলোক জানো সংগতি দাতা হয়। তেওঁলোক যেতিয়া আহে, তেওঁলোকৰ সংস্থাই নাথাকে তেনেস্থলত কাৰ সংগতি কৰিব। গুৰু সেইজন যিয়ে সংগতি দিয়ে, দুখৰ সৃষ্টিৰ পৰা শান্তিধামলৈ লৈ যায়। ক্ৰাইষ্ট (যীশুখ্ৰীষ্ট) আদি গুৰু নহয়, তেওঁলোক কেৱল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক। তেওঁলোকৰ আৰু একো পজিচন (পদমৰ্যাদা) নাই। পজিচনতো সেইসকলৰ আছে, যি পোনপ্ৰথমে সতোপ্ৰধান অৱস্থাত আকৌ সতো, ৰজো, তমোলৈ আহে। তেওঁলোকেতো কেৱল নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি পুনৰ্জন্ম লৈ থাকিব। যেতিয়া আকৌ সকলোৰেতমোপ্ৰধান অৱস্থা হয় তেতিয়া পিতা আহি সকলোকে পবিত্ৰ কৰি লৈ যায়। পাৱন হৈ গ'লে তেতিয়া আকৌ পতিত সৃষ্টিত থাকিব নোৱাৰে। পবিত্ৰ আত্মাসকল মুক্তিত গুছি যাব, আকৌ জীৱনমুক্তিত আহিব। এনেকৈ কয়ো যে তেওঁ লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (পথ-প্ৰদৰ্শক) কিন্তু ইয়াৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। অৰ্থ বুজি পালে তেতিয়া তেওঁক জানি যাব। সত্যযুগত 'ভক্তি মাৰ্গ' শব্দটিও নাথাকে।

এইটোও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যে সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি থাকে। সংগতিতো এজনেও পাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে এই স্তান পাই আছা। পিতায়ো কয় - মই কল্পই-কল্পই, কল্পৰ সংগমযুগত আহোঁ। ইয়াক কোৱা হয় কল্যাণকাৰী সংগমযুগ, আৰু কোনো যুগ কল্যাণকাৰী নহয়। সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাৰ সংগমৰ কোনো মহত্ব নাই।

সূৰ্যবংশী অতীত হৈ গ'লে আকৌ চন্দ্ৰবংশীৰ ৰাজ্য চলে। আকৌ চন্দ্ৰবংশীৰ পৰা বৈশ্যবংশী হ'লে তেতিয়া চন্দ্ৰবংশী অতীত হৈ যাব। তাৰ পাচত কি হ'ল, তাৰ খবৰেই নাথাকে। চিত্ৰ আদি থাকিলে তেতিয়া জানিব এয়া সূৰ্যবংশী আমাতকৈ ডাঙৰ আছিল, এয়া চন্দ্ৰবংশী আছিল। তেওঁ মহাৰজা, তেওঁ ৰজা, তেওঁ বহুত ধনৱান আছিল। হ'লেও তেওঁতো অনুষ্ঠীৰ্ণ নহ'ল জানো। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰ আদিত নাই। এতিয়া পিতাই বহি বুজায়। সকলোৱে কয় - আমাক উদ্ধাৰ কৰা, পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা। সুখৰ কাৰণে এনেকৈ নক'ব কাৰণ শাস্ত্ৰত সুখৰ নিন্দা কৰি দিছে। সকলোৱে ক'ব মনৰ শান্তি কেনেকৈ পাম? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা তোমালোকে সুখ শান্তি দুয়োটা পোৱা, য'ত শান্তি আছে ত'ত সুখ আছে। য'ত অশান্তি আছে, ত'ত দুখ আছে। সত্যযুগত সুখ-শান্তি আছে, ইয়াত দুখ-অশান্তি আছে। এয়া পিতাই বহি বুজায়। তোমালোকক মায়া ৰাৱণে কিমান তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি দিলে, এয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে। পিতাই কয় - ময়ো নাটকৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছোঁ। মোৰ ভূমিকা এতিয়াই যিটো পালন কৰি আছোঁ। এনেকৈ কয়ো যে হে বাবা কল্পই-কল্পই আপুনিযে আহি ভ্ৰষ্টাচাৰী পতিতৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰী পাৱন কৰি তোলে। ৰাৱণৰ দ্বাৰা ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈছা। এতিয়া পিতা আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। এয়া যি গায়ন আছে তাৰ অৰ্থ পিতাহে আহি বুজায়। সেই অকাল আসনত বহাজনেও ইয়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। বাবাই তোমালোকক বুজাইছে - আত্মাসকল অকাল মূৰ্ত হয়। আত্মাৰ এই শৰীৰ হৈছে ৰথ, ইয়াত অকাল অৰ্থাৎ যাক কালে নাথায়, সেই আত্মা বিৰাজমান হৈ আছে। সত্যযুগত তোমালোকক কালে নাথায়। অকাল মৃত্যু কেতিয়াও নহ'ব। সেইখন হৈছেই অমৰলোক, এইখন হ'ল মৃত্যুলোক। অমৰলোক, মৃত্যুলোকৰো অৰ্থ কোনেও বুজি নাপায়। পিতাই কয় মই তোমালোকক বহুত চিম্পুলকৈ (সৰলকৈ) বুজাও - কেৱল মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। সাধু-সন্ত আদিয়েও গায় - পতিত-পাৱন..... পতিত-পাৱন পিতাক আহ্বান কৰে, য'লৈকে যায় এনেকৈ নিশ্চয় ক'ব পতিত-পাৱন..... সত্যতো কেতিয়াও লুকাই নাথাকে। তোমালোকে জানা এতিয়া পতিত-পাৱন পিতাৰ আগমন হৈছে। আমাক ৰাস্তা দেখুৱাই আছে। কল্পৰ আগতেও কৈছিল - নিজক আত্মা বুলি বুজি মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক সত্যোপধান হৈ যাব। তোমালোক সকলো মোৰ (প্ৰেমিকৰ) প্ৰেয়সী। সেই প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাতো এটা জন্মৰ কাৰণে হয়, তোমালোক জন্ম-জন্মান্তৰৰ প্ৰেয়সী হোৱা। স্মৰণ কৰি আহিছা - হে প্ৰভু। দিওঁতাতো এজনেই পিতা নহয় জানো। সকলো সন্তানে পিতাৰ পৰাই বিচাৰিব। আত্মা যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰে। সুখত কোনেও স্মৰণ নকৰে, দুখত স্মৰণ কৰে - বাবা আহি সংগতি দিয়া। যেনেকৈ গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়, আমাক সন্তান দিয়া। সন্তান লাভ কৰিলে তেতিয়া বহুত আনন্দিত হ'ব। সন্তান নহ'লে ক'ব ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা। ড্ৰামাকতো তেওঁলোকে বুজিয়ে নাপায়। যদি তেওঁলোকে ড্ৰামা বুলি কয় তেন্তে সকলো জনা উচিত। তোমালোকে ড্ৰামাক জানা, আৰু কোনেও নাজানে। কোনো শাস্ত্ৰতো এই কথা নাই। ড্ৰামা মানে ড্ৰামা। তাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জনা উচিত। পিতাই কয় - মই 5-5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহোঁ। এই 4টা যুগ একেবাৰে সমান। স্বস্তিকাৰো মহত্ব আছে। হিচাপৰ যি বহী বনায় তাত স্বস্তিকা আঁকি দিয়ে। এয়াও হিচাপ নহয় জানো। আমাৰ লাভ কেনেকৈ হয়, আকৌ লোকচান কেনেকৈ হয়। লোকচান হওঁতে হওঁতে এতিয়া পুৰা লোকচান হৈ গ'ল। এয়া হৰা-জিকাৰ খেল। যদি পইচাও আছে আৰু হেল্থো (স্বাস্থ্যও) আছে তেন্তে সুখ আছে, যদি পইচা আছে হেল্থ নাই তেন্তে সুখ নাই। তোমালোকক হেল্থ-ৱেল্থ (স্বাস্থ্য-সম্পত্তি) দুয়োটাই দিওঁ। গতিকে হেপ্পীনেচতো (সুখতো) আছেই।

যেতিয়া কোনোবাই শৰীৰ এৰে তেতিয়া মুখেৰেতো কয় - অমুক স্বৰ্গগামী হ'ল। কিন্তু ভিতৰি দুখী হৈ থাকে। এই ক্ষেত্ৰততো আৰুহে আনন্দিত হ'ব লাগে আকৌ তেওঁৰ আত্মাক নৰকলৈ কিয় মাতা? একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া পিতা আহি এই সকলো কথা বুজায়। বীজ আৰু বৃক্ষৰ ৰহস্য বুজায়। এনেকুৱা বৃক্ষ আৰু কোনেও ৰচিব নোৱাৰে। এয়া এওঁ ৰচা নাই। এওঁৰ কোনো গুৰু নাছিল। থকা হ'লে তেওঁৰ আৰু শিষ্য থাকিলহেঁতেন নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে এওঁক কোনো গুৰুৱে শিকাইছে নহ'লে কয় পৰমাত্মাৰ শক্তি প্ৰৱেশ কৰিছে। হেৰ' পৰমাত্মাৰ শক্তি কেনেকৈ প্ৰৱেশ কৰিব! বেচেৰাহঁতে একোৱে নাজানে। পিতাই নিজে বহি শুনায় - মই কৈছিলোঁ মই সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত আহোঁ, আহি তোমালোকক পঢ়াও। এৰোঁ (ব্ৰহ্মাযো) শুনে, এওঁৰ এটেন্শ্বনতো (ধ্যানতো) মোৰ ফালে থাকে। এৰোঁ ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। এওঁ নিজক আৰু একো বুলি নকয়। প্ৰজাপিতা হ'লেও ষ্টুডেন্ট। যদিও এওঁ বিনাশো দেখিছে কিন্তু একো বুজি নাপালে। লাহে-লাহে বুজি উঠিল। যেনেকৈ তোমালোকে বুজি গৈ থাক। পিতাই তোমালোকক বুজায়, মাজতে এৰোঁ বুজি গৈ থাকে, পঢ়ি থাকে। প্ৰত্যেক ষ্টুডেন্টে পঢ়িবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰতো হৈছে সূক্ষ্মৱতনবাসী। তেওঁলোকৰ কি ভূমিকা আছে, এইটোও কোনেও নাজানে। পিতাই প্ৰতিটো কথা নিজেই বুজায়। তোমালোকে একো প্ৰশ্ন সুধিব নোৱাৰা। ওপৰত আছে শিৱ পৰমাত্মা তাৰ পাচত দেৱতাসকল, তেওঁলোকক কেনেকৈ একে শাৰীতে ৰাখিব পাৰা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা আহি এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে সেইকাৰণে 'বাপদাদা' বুলি কোৱা হয়। পিতা বেলেগ, দাদা বেলেগ। শিৱ হৈছে পিতা, ব্ৰহ্মা হৈছে দাদা। উত্তৰাধিকাৰ এওঁৰ দ্বাৰা শিৱবাবাৰ পৰা পোৱা যায়। ব্ৰাহ্মণসকল ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈ গ'ল।

পিতাই ড্রামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি এডাপ্ট কৰিছে (তুলি লৈছে)। পিতাই কয় – এওঁ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ ভক্ত। ৪৪ জন্মও এওঁ লৈছে। শ্যাম আৰু সুন্দৰ বুলিও এওঁকে কয়। কৃষ্ণ সত্যযুগত সুন্দৰ আছিল, কলিযুগত শ্যাম বৰণীয়া হ’ল। পতিত নহয় জানো আকৌ পাৰন হয়। তোমালোকে এনেকুৱাই হোৱা। এইখন হ’ল আইৰণ এজেড (লৌহযুগী সৃষ্টি), সেইখন হ’ল গ’ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণযুগী) সৃষ্টি। ছিৰিৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। যিসকল পাচত আহে তেওঁলোকে ৪৪ জন্ম ল’ব জানো। তেওঁলোকে নিশ্চয় কম জন্ম ল’ব তেন্তে আকৌ তেওঁলোকক ছিৰিত কেনেকৈ দেখুৱাব পাৰি। বাবাই বুজাইছে – সকলোতকৈ বেছি জন্ম কোনে ল’ব? সকলোতকৈ কম জন্ম কোনে ল’ব? এয়া হ’ল জ্ঞান। পিতাহে নলেজ্‌ফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), পতিত-পাৰন হয়। আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাই আছে। সেই সকলোৱে নেতি-নেতি (নাজানো নাজানো) বুলি কৈ আহিছে। নিজৰ আত্মাকেই নাজানে তেন্তে আকৌ পিতাক কেনেকৈ জানিব? মাত্ৰ ক’ব লাগে কাৰণে কৈ দিয়ে, আত্মা কি বস্তু, একোৱে নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জানা যে আত্মা অবিনাশী, আত্মাত ৪৪ জন্মৰ অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান ভূমিকা নিহিত হৈ আছে, যিয়ে ভালকৈ শুনে আৰু বুজি পায় তেতিয়া বুজা যায় এওঁ সমীপৰ আত্মা। যদি বুদ্ধিত ধাৰণ নহয় তেন্তে দেৱিকৈ আহিবলগীয়া আত্মা হ’ব। শুনোৱাৰ সময়ত নাড়ীৰ স্পন্দন লক্ষ্য কৰা হয়। বুজোৱাসকলো ক্ৰমানুসৰি নহয় জানো। এয়া হৈছে তোমালোকৰ পঢ়া, ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। কোনোৱেতো উচ্চতকৈও উচ্চ ৰজাৰ পদ পায়, কোনোবা প্ৰজাৰ চাকৰ হয়গৈ। অৱশ্যে এইটো হয় সত্যযুগত কোনো দুখ নহয়। সেইখনক কোৱাই হয় সুখধাম, স্বৰ্গ। অতীত হৈ গ’ল সেই কাৰণেতো স্মৰণ কৰে নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে স্বৰ্গ ওপৰৰ চাদত থাকিব। দেলৱাড়া মন্দিৰত তোমালোকৰ গোটেই স্মাৰক আছে। আদি দেৱ, আদি দেৱী আৰু সন্তানসকল তলত যোগত বহি আছে। ওপৰত ৰাজ্য আছে। মনুষ্যইতো দৰ্শন কৰিব, পইচা দিব। একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, তোমালোকে সৰ্ব প্ৰথমেতো পিতাৰ বায়োগ্ৰাফী (জীৱন বৃত্তান্ত) জানিলা তেন্তে আৰু কি লাগে। পিতাক জানিলেই সকলো বুজি পোৱা যায়। সেইকাৰণে আনন্দিত হ’ব লাগে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি সত্যযুগত গৈ সোণৰ মহল বনামগৈ, ৰাজ্য কৰিমগৈ। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থাকিব এই স্পিৰিচুৱেল নলেজ (আধ্যাত্মিক জ্ঞান) স্পিৰিচুৱেল (আত্মিক) পিতাই দিয়ে। আত্মাসকলৰ পিতাক স্পিৰিচুৱেল ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। তেৱেঁই সংগতি দাতা হয়। সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোকে বুজাব পাৰা এই ছিৰি হৈছে ভাৰতবাসীৰ কাৰণে, যিয়ে ৪৪ জন্ম লয়। তোমালোক আহিছাই মধ্যত, তেন্তে তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম কেনেকৈ হ’ব? সকলোতকৈ বেছি জন্ম আমি লওঁ। এয়া অতি বুজিবলগীয়া কথা। মুখ্য কথাই হৈছে পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ হ’বলৈ বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। পবিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি আকৌ পতিত হ’লে একেবাৰে হাড়-মূৰ ভাঙি যায়, যেন ৫ মহলাৰ পৰা পৰে। বুদ্ধিয়েই মলিন হৈ যাব, ভিতৰি অন্তৰ দহি থাকিব। মুখেৰে একো ক’ব নোৱাৰিব সেইকাৰণে পিতাই কয় – সাৱধানে থাকিবা। ভাল বাৰু।

কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) এই ড্ৰামাক যথার্থ ৰীতিৰে বুজি মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ’ব লাগে। নিজক অকালমূৰ্ত আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰি পবিত্ৰ হ’ব লাগে।

(২) সঁচা পয়গম্বৰ (দেৱদূত) আৰু মেচেঞ্জাৰ (বাৰ্তাবাহক) হৈ সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। এই কল্যাণকাৰী সংগমযুগত সকলো আত্মাৰে কল্যাণ কৰিব লাগে।

বৰদান: স্বদৰ্শন চক্ৰৰ স্মৃতিৰে সদায় সম্পন্ন স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা মালামাল হোৱা
যি সদায় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী তেওঁ মায়াৰ অনেক প্ৰকাৰৰ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকে। এটা স্বদৰ্শন চক্ৰই অনেক ব্যৰ্থ চক্ৰক সমাপ্ত কৰি দিয়ে, মাযাক খেদি পঠিয়ায়। তেনে আত্মাৰ আগত মায়া তিৰ্ণিব নোৱাৰে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তান সদায় সম্পন্ন হোৱাৰ কাৰণে অচল হৈ থাকে। নিজক মালামাল অনুভৱ কৰে। মায়াই খালী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে কিন্তু তেওঁ সদায় সাৱধান, সজাগ, জাগ্ৰত জ্যোতি হৈ থাকে সেইকাৰণে মায়াই একো কৰিব নোৱাৰে। যাৰ ওচৰত এটেন্‌চন (মনোযোগ) ৰূপী চৌকিদাৰ সজাগ হৈ থাকে তেৱেঁই সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকে।

স্লোগান: তোমালোকৰ বাণী এনেকুৱা সমৰ্থ হওঁক য’ত শুভ বা শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা সমাহিত হৈ থাকে।

!! ཨྐྱམ་ སྐྱའིྒྱི !!